

Петя Пейчева

КЛАДА ОТ ДУМИ

© Петя Пейчева, автор
© Красимир Стоичков, фотографии
© Издателство „Пропелер“, 2020

ISBN 978-954-392-612-1

Петя Пейчева

КЛАДА ОТ ДУМИ

Издателство •Пропелер•
София

Притчи

Вратата на тайните

- Учителю, вратата е отворена...
 - Не сте готови, нямате ключа.
 - Защо ни е? Пред нас такъв простор е!
 - Не се намира лесно мъдростта.
-
- Учителю, след толкова години, вратата е затворена сега.
 - Вървете, вече можете да минете, с познанието трудно за света.

Обличане на голата истина

Откраднаха ѝ дрехите, а после
така уплашено се възмутиха,
че истината ходи гола, боса,
носа си в мръсните им ризи тика.

Апашите подхвърлиха наметка,
ограбена от чуждото богатство.
Смокиновото си листо ѝ лепна
прелюбодеецът, о, светотатство!

А подлите умуваха пак бързо
обратно в кладенеца да я върнат,
преди да ги разкрие с поглед дързък
как в ложите представителни тръпнат.

Отдавна сме привикнали с лъжата –
гримирана, натруфена, удобна
за лесната игра без правилата,
в която истината е заложник.

Защо търпим лъжата да се кичи
с одежди чужди, с друго, свято, име?
В местата разменени и зад линча
на истината – гузна съвест крием.

Невинност

Художникът, като Сизиф пред стръмния му склон,
душа под камъка превеи подобно на поклон,
в подножие на висини от бялото платно,
а то от срам се изчерви – невинно и добро,
и разноцветните сълзи се стичаха без стон,
в размазаните им следи бе целият Содом...

Художникът, от мъка свит, загубил също той
невинността си отпреди, се молеше на Бог
надменността му да смири като учител строг
и грешките да му прости – за името едно,
да го дари със светли дни и сила на пророк,
от истина да го боли през целия живот.

Гладиаторски игри

Те викат: „Смърт!“, това ги забавлява.
Какъв е моят жребий – да умра
или да те убия в тази врява...?
И ти очакваш същото сега.

Макар и роби, ще умрем свободни
по волята на някой господар.
Показали и смелост, и достойнство,
с кръвта лица измили от срама.

А публиката с ярост и омраза,
превърнала в игра живот и тлен,
в духовния си мрак не забелязва,
че е обречена на жалък плен.

Клада от думи

Изпуснати, натрупани и разпилени
от нас самите, ще подготвят клада
за публичната жалка мъст, дошла без време,
защото дързостта умира млада.

На огъня внушителен и безпощаден
студенокръвните ще се огреят.
Лицата им, най-послед с цвят, в отблясък странен
страха познат с доволството ще слоят.

За да дочакат края ни, ще трябва и те
да се опърлят с болка в плам и искри.
Но истинският ад не е аутодафе,
а пепелта в душите мъртви, низки.

Изгубени в прехода

Не беше вход, не беше чакан изход,
изгубихме се в прехода съвсем.
Въртим се ту на запад, ту на изток,
объркани в миражния си плен.
Кръстосваме пустинята без път,
за да забравим, а не се забравя.
40 лета са скоро – в кръг
без обещаната земя накрая.
Поне да имахме един Мойсей
и вяра, че за нас ще стане чудо.
Водачите се сменят, но до днес
заветните скрижали са за други.

Ангел-пазител

Не са ме кръстили под купола църковен
и ангелът-пазител още чака там.
Навярно той ме вика в избора съдбовен,
когато търся пътя си сред мрак и плам.

Макар че нося неговото име свято,
не съм с крила от облак лек и снежнобял.
Знам как боли от падането на земята,
ако си мислиш, че навред си полетял.

Не се залъгвам името да ме спаси,
не вярвам в чудесата свише, наготово,
но все пак името — това си всъщност ти.
Бъди достоен и го заслужи отново.

Задущница

Пропусна лятото и ден, и час,
а слънцето, разкъсано от бомби,
посипа с жар земята покрай нас,
изпепели мечтите ни свободни.

Нежънатото жито стана хляб
за мъртвите и мирисът му още
горчи, задавя пред безлюден праг,
където спомените бродят нощем.

Ще потече и виното в пръстта,
злокобните вериги грозде мачкат.
В пиянство лудо с цвят като кръвта,
без давност символите памет значат.

Задущница, кой ще запали свещ!
Цветята са изсъхнали без време.
В безкрайна есен, зима – като в пещ
горят съдбите недоизживени.

Но идва Видовден и по закон
природен и човешки, справедлив,
ще бъде пролет! Този нов сезон
с възраждането пак ще ни спаси.

Вечното маслиново дърво

Под старото маслиново дърво
играят представление модерно,
което с всички жанрове в едно
преплита смях и сълзи достоверно.

Дървото помни хиляди лета...
Наблизо до пристанището в Палма,
било е стряха в мрака и дъжда
за роби и монаси с участ жална.

Тогава самоличността е просто
доброто име и добро сърце.
Без граници, проверки и паспорти
светът познавал дявол и светец.

Сега живеем в представление
без жанр и търсим идентичността си.
Дървото ще е тук на бдение –
да не загубим път и паметта си.

Броеница

Отронвам дни за обич с пъстър цвят
и синьото мънисто за късмет.
Ръцете ми от счупен зар горят –
защо ли го избрах за амулет?

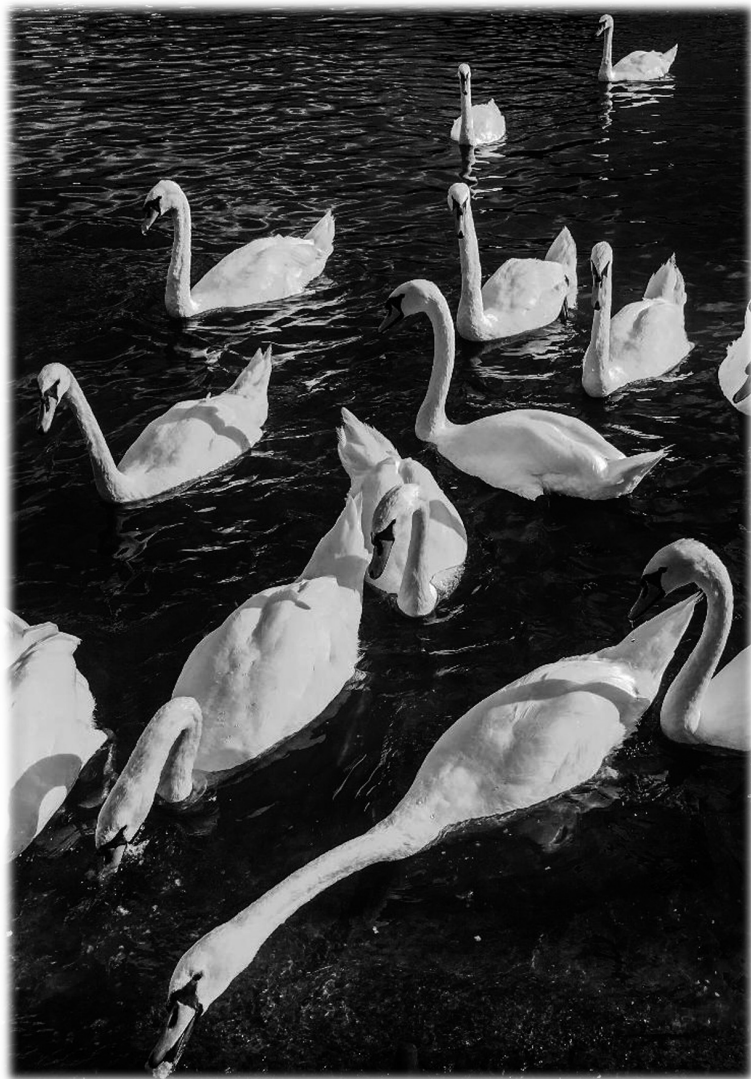
Откъсвам тежките зърна за грях,
за цяр и непостигнати мечти.
Отдавна спрях да ги броя със страх,
животът своя ад и рай върти.

Когато го изпусна някой ден,
ще се разпръсне нанизът без път,
безценен само може би за мен
с неповторимия си земен кръг.

Страстната седмица

Един самотен, тъжен папа
измина с болка пътя на сърцето,
потърси сила от земята,
преди да вдигне поглед към небето.
Отдавна сме предупредени
за нашето неверие и слабост,
за сребърниците броени,
от думите си как ще се откажем.
Сега е ден да сме смирени,
очакваме Спасителя виновно.
Изпя надеждата Бочели,
светът е катедралата съдбовна.

Нежна броня

Пазителка на ключа

Тя пази и предава ключа,
а шифърът неразгадан
до днеска никой не научи...
И пак сме Ева и Адам.

От онзи първороден грях,
пак тя – виновна и светица,
срама си носи и без страх
живот предрича като жрица.

Със слабостта си силна – дарба
и наказание от Бог,
тя с огън и слана попарва,
оставя знака си до гроб.

В молитвите е първа – майка,
докрай в сърцето – нож, жена.
Отключва рая или ада,
разпъва ни на кръст сега.

Пак тя ще ни спаси, когато
настъпи времето за съд.
С любов прощаваща и свята,
за всеки ще намери път.

Белези

Жените обичат мъжете, които
след битките имат белези явни.
Дори да раняват сърцата им скрито,
те пак са герои техни и славни.

Жените не са боязливи и слаби.
В любовната битка готови на смърт,
ще жертват без жалост богатство и младост.
Не са ли за тях и войните в света?

Героите търсят в очи на жена
победите свои, утеха и сили,
живота им тя ще оплаче сама,
а нейният белег остава невидим.

За майките смъртта е невъзможна

Преди да се родя – тогава още,
била съм вече твоя дъщеря.
И в будните си, светли мисли нощем
избирала си мои имена.

Забравила за болка и умора,
вървеше с мен, по-силна отпреди.
Във всичко беше моята опора,
дори когато старост те смали.

До края си ще виждам твоя образ
и ще ме води твоята ръка.
За майките смъртта е невъзможна,
докато дишат техните деца.

Без давност

От всяко прилежно и кротко момче,
кой знае, възможно е лошо да стане.
За майката даже престъпникът днес
добричкото нейно дете ще остане.

Кога и къде се скриха децата
от нашите погледи строги в играта?
Кой взе им в разцвета чиста душата
за страшни, опасни играчки в отплата?

За майките няма цена, нито срок,
да върнат невинното детство отново.
Сами да изкупят порока с оброк,
наказани с болката своя до гроба.

Те вярват, че тяхната обич гради
добрия човек и очакват безкрайно
искрицата скрита да пламне за миг,
отглеждат смирено надежда без давност.

Нежна броня

По стародавна българска привичка
детето се целува като спи.
И моите родители във всичко
пестяха ласки в детските ми дни.

Когато тръгнах в своя път сама,
изпращаха с прегръдка на перона
порасналата своя дъщеря.
Една прегръдка – нежната ми броня.

Сега децата ни са „защитени
с права“ на обич, грижи, свобода.
Говорят с президенти, бизнесмени –
властта за ден е тяхната игра.

По улиците се раздава нежност
и грубост също, с наглост и юмруци.
Родители, учители с небрежност
и страх прощават на деца и внуци.

Инфлация на чувствата. Бедняци,
духовни просяци, осакатени.
Една прегръдка нищо днес не значи.
Богата съм от ласките спестени.

Започват новините

Как бързах да порасна – още утре,
и без забрани, без вечерен час
аз също да участвам в новините
със своя вече пълнолетен глас.

Къде са свободата, светлините,
победите ни, после гордостта?
Зад детските мечти – сега разбити,
наднича оскърбена доблестта.

Затуй заключваха за нас вратите
на тайни стаи, за да ни предпазят...
Спря музиката. Почват новините.
Препоръчително е всички да излязат.

Изкуствени сълзи

Продават ни изкуствени сълзи
за нашите невиждащи очи.
От светлини и блясък ни боли,
но слепи сме и пак натам вървим.

А можехме да гледаме с душа
през мрака на човешката тъга,
да полетим с укрепнали крила
от капчицата майчина сълза.

С лекарство от любов ще се спасим,
докато още имаме сърца.
И тях заменят вече в наши дни
с изкуствени – не чувстваме вина.

В парка

Те идват винаги последни,
когато паркът е утихнал
от детските игри и с бледни
отблясъци денят ги вика.

Те гледат вече уморени
алеите – и все без изход.
Отдавна сякаш спряло време
години заличава тихо.

Но сепва ги смехът кристален
на непорасналото им дете,
щастливо в своя свят измамен...
То влива сили в тяхното сърце.

Животът пак добива смисъл
чрез истинската светлина и дар.
До края ще вървят орисани
по пътя си с безценния товар.

Една свещичка време

Една свещичка време... Ще ни стигне
да се помолим и да помълчим.
Земята да прелеем, да отпием
от виното за „Бог да ги прости“.
Сълзи от восък по дланта ми парят,
разтапяни от моите сълзи.
Като свещичка в мъката изгарям.
Не стига времето да си простим...
И както не успяхме да си кажем
последно „сбогом“, да се разделим,
така и любовта ни ще остане,
единствена докрай да ни спаси.

Родословна гора

От някакъв случаен самораслек,
от семенце, незнайно откъде,
намерило си дом с вода и лято —
аз търся днес коя съм в своя ред.

Столетия са вплитали тревите,
докато станат корен и стебло.
В годишните му кръгове са скрити
заветите на всяко потекло.

Боя се, че съм вейката последна
на старото ми родово дърво,
че няма да оставя цвят и семе
и ще пресъхне сокът от лико.

Но клоните прегръщат други клони,
а корените силата множат.
В земята и небето първородни
израства родословната гора.

Такт 7/8

Разбързахме се, стъпките сгрехихме.
Тогава някой ни подложи крак.
Направи устрема ни пак излишен,
за да ни върне подличко назад.

Не можем да преглътнем гордостта си.
Столетия ни спъва завистта.
Не с другите народи разногласи —
със себе си премерваме снага.

Защо не се изправим като равни
и да покажем — даже на инат,
че няма да се пуснем от хорото!
Но не на място. В седем осми такт.

Колективен имунитет

В неясно време някой пак пробута
идеята, че хората са стадо,
което в страх, без мисъл ще се лута
с инстинкта си първичен и злорадо.
Подвластни на компютърния вирус
и нервното препускане себично,
не вярвахме, че в сложния ни казус
животът ще се промени драстично.
Изправени пред новата опасност,
видяхме, че светът е много малък,
учудени от своята еднаквост
зад маската на егоизма жалък.
В отделна крепост всеки е наказан,
заразна е мощта на близостта ни.
Протягаме ръце и ще се хванем,
доброто в нас с прегръдка да опазим.
Щом дишаме един и същи въздух,
спасявайки се с простите неща,
чрез общото усилие по-бързо
добиваме имунитет сега.

Сезони

Витрина

Едно момиче ме поглежда
загадъчно и мило през стъклото.
Въздишам ден след ден с надежда,
разчитайки послания дълбоки.

Знам, от рождението още
на всеки чудото е обещано.
Стоя на тротоара с горест
и чакам моето съвсем замаян.

Момичето край мен премина,
не ме видя и даже не потрепна.
В опразнената ми витрина
то своя образ гледаше суетно.

Избяга лятото

Избяга лятото, денят му отесня
и някой звездното небе изключи.
Сезонната тайфа се разпиля,
преди любовна драма да се случи.

Останахме с надежда сиромашка,
че пиршеството ни ще продължи,
събирахме трохите веселяшки,
но от огризки винаги горчи.

Морето е преляло от тъга,
самотен вятър късни птици гони.
Не топят вече нашите сърца,
а лятото е само кратък спомен.

Изповедник на дъжда

Самотен облак плака до зори,
изля душата си в звънлив капчук.
Не спя и слушам в ритъм как реди
сълзите си, събирани дотук.

Среднощни мисли, водна серенада,
а няма спомени на сутринта –
като отминал дъжд и сън забравен,
като промъкването под дъга.

Капчукът е притихнал уморен,
изпял е всичко, вече е без глас.
Ще чака пак познатия рефрен,
за да остане верен на дъжда.

Това е неговият вернисаж,
солист е в облачния тъжен хор.
Разчита, че слушателят съм аз,
очаква да ме трогне с тембър горд.

Така е, ще будувам през нощта,
защото изповедникът съм аз –
на моята единствена душа,
разплакана без глас, сама в дъжда.

ДИВО ВИНО

Дивачка съм, вкусът ми е тръпчив,
от гроздовете става тежко вино.
Не е за всеки – глътката горчи,
замайва бързо и опива силно.

Ако решиш да ме опитомиш,
да смесиш волния ми дъх и огън
със скъпи марки, със стандарта висш,
аз пак ще бъда жилката съдбовна.

Ще чувстваш силата на родна пръст
и мириса на въздуха след дъжд.
Обичай ме така – каквато съм,
побързай, виното кипи веднъж!

Клетва

В ръцете ти съм като крехка чаша,
отпиваш бавно виното от мен
и топлината му е вече наша.
Но може да изстине някой ден...
Прозрачна съм, душата ми се вижда.
Ако ме счупиш – ще се нараниш.
Със звън и кръв от клетвата ни трижди,
се смесват вино и любов с искри.
В сърцето ти да бъда като огън
до сетна глътка от кипящ живот.
Замаяни от обич, зло да гоним,
пиянството ни да е чак до гроб.

Сезони

Аз помня морето през нашето лято,
отдръпна се тихо и даде ни път –
безкраен, безбурен, огрян от луната...
Тогава не вярвахме в Страшния съд.

Запомних и зимата, тя ни издебна
след нашата слабост в страхливия бяг.
С вълните си ледени в гръб ни налегна
морето, отне ни опора и бряг.

Години очаквахме нашата есен
на стария пристан, до болка познат.
С далечните, бляскави кораби лесен
изглежда животът в измамния свят.

Но идваше пролет... Редовно се връщат
ятата от птици в рождени гнезда,
запомнили дългия път чак до вкъщи,
за ново начало и нови крила.

И нашата котва е хвърлена тука,
макар и ръждясала още държи
коритото старо, вече напукано,
през всички сезони да устои.

Идалго

Мадридска вечер. Залезът разлива
червеното си вино по площада,
от паметника Санчо ми намига,
а Дон Кихот размахва стара шпага.

Очаквам те сама и съм готова
да взема копието на идалго.
Ще му покажа Дулсинея нова,
а ти ще гониш вятъра из парка.

Смехът на влюбените двойки води
към близък тапас ресторант отсреща.
Познато ми е всичко – този поглед,
китарата флиртува в страст гореща...

Напомня ми за първата ни вечер,
по-луда и от мелници крилати,
които ме довяха с порив вечен
след толкова години да те чакам.

Нощта попива винения залез,
пияна от вълнения любовни.
Ей, Санчо, ти историята знаеш –
безсмъртна е с безумства благородни.

Сърце на стъклото

По мокрото стъкло пред мен се стичат
самите облаци, дошли наблизо
да зърнат двама, дето се обичат,
и тайно може би да ни завидят.

Защо ли плачат? Толкова са ниско,
че скоро няма слънцето да срещнат.
Сълзите си неудържимо плискат,
избърсвам ги, подавам длан гореща.

Рисувам по студената повърхност
сърце – да стопля всички огорчени.
През него виждам светъл лъч, разкъсващ
небето над дъгите озарени.

Разтопен сладолед

Безсрамно лятото ни разсъблича,
целувки се стопяват в сладоледа,
изстинали по дланите се стичат
и лепне споменът горчив от вчера.

Когато нови ласки го изтрият,
дали ще има топлина за срещи,
че лятото ще е отминало...
А вино до камината, на свещи?

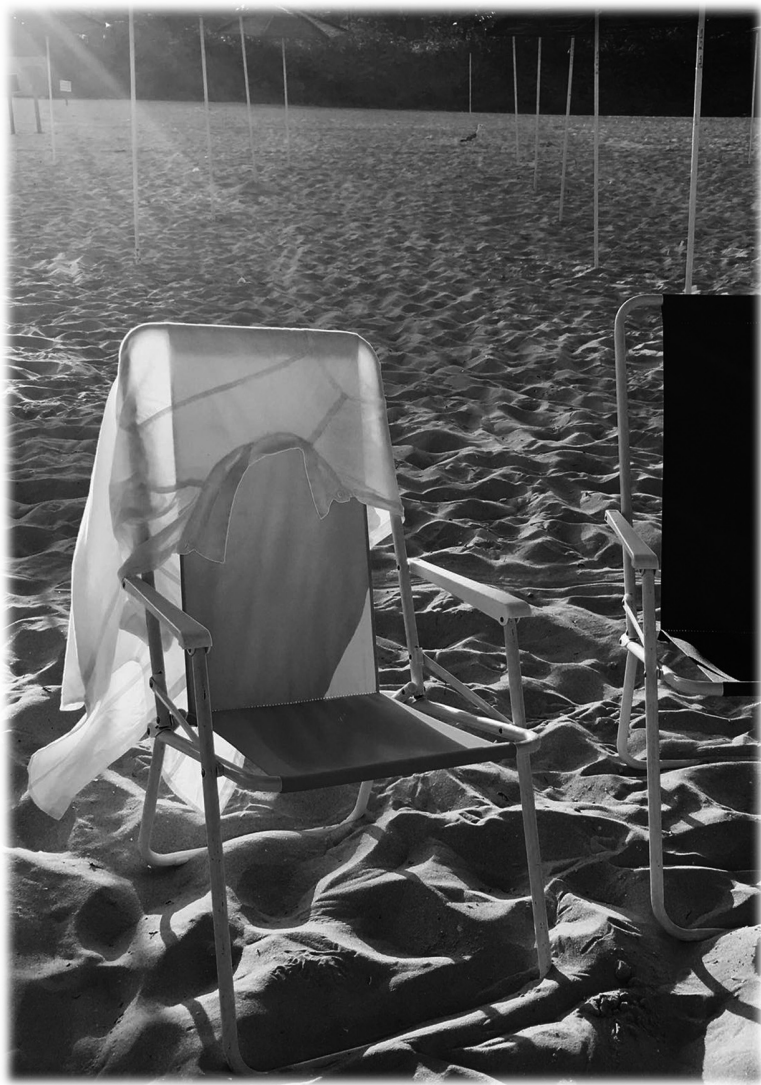
Червената рокля

В курорта вечер има празник.
Пристъпват възрастните двойки.
Личи си старата им класа,
танцуват в спомените свои.

Подобно мълния в небето,
край тях червена рокля мина.
Удари като гръм сърцето,
разпали лятна страст сред зима.

В друг ритъм дансингът пулсира,
обратно на стрелка в часовник,
понесен от младежка сила
и толкова червени рокли...

Първообраз

Автопортрет от късния период

Дълбока бръчка косо между веждите –
бразда от мисли тежки и безплодни,
две езера, закотвили надеждите,
пресъхващи в смирения си отлив.
И спомен за усмивка – красотата
на образа човешки, вече променен.
Тя още може мило да загатва,
че пак съм аз, от период неоцветен.

Мирис на липи

Последното парченце от пъзела остана
в един далечен град и мирис на липи
понякога ме сепва със спомен позабравен,
с младежкия ми глас: „А ти коя си, ти?“

Прашецът от липата в утайката на чая...
Така ли свършва поривът на утрото,
главите завъртяло със сладостна омая?
Или отдавна всичко е преглътнато...

Ще трябва да се върна все някога накрая
и да сглобя сама лика си разпилян.
Какво ли ще намеря от себе си – не зная,
но искам онзи глас да ме повика там.

Болката

Победата е болка – от раните
по тялото и от сърцето ни,
което сякаш ще се пръсне ей сега...
Победата боли от завистта.

И любовта боли – от първи поглед
с очакване до края на света,
когато вече си загубил верността.
Боли с предателството и с лъжа.

Животът ни е болката голяма –
от раждането чак до смъртен час.
Боли от всяка подлост и измама
на старото приятелство до нас.

Но с болката сме силни досега,
без нея нищо няма да усетим –
упорството, надмогването, сладостта
на мъките, цената на успеха.

Онази част от мен

Онази част от мен, която не познавам,
понякога ме спъва в най-трудния момент.
А може да ме вдигне без да осъзнавам,
че имам още сили да бъда прероден.

Онази част от мен, която не разбирам,
в съмнения ме блъска от бряг до бряг в нощта,
но именно чрез нея в утрото намирам
посока и опора за своите крака.

Онази част от мен, която ненавиждам,
когато ме предава сама на злото в плен.
Мъчително, с вина и болка се зазиждам,
стената да разбия пречистен, променен.

Къде е тази част, която да обичам?
Те всички са се вплели в кълбо на моя ген.
Разнищвам цял живот, в доброто си се вричам –
докрай да го опазя, а то да пази мен.

По действителен случай

В премръзналия автобус
пътуваме в студа привично.
Различни сме по цвят и вкус,
но с крак потропваме ритмично.
Шофьорът е далеч от нас,
нехае в топлата кабина,
провесил е дори украса –
капела лятна посред зима.
Под шапката не е невидим,
ще го накажем на мига,
но мисълта за слънце идва,
топи в сърцата ни леда.

Щастливият край

Наред е всичко, щом добре завършва.
А дотогава? Ходим по въже
и мислим двата края как да свържем
със обещания за хепи енд.
Така, по детски, следваме дъгата,
а тя остава пак далеч пред нас.
Не минахме под свода ѝ отгатык,
пораснахме с несбъдната мечта.
Не искам късно щастие накрая,
животът е начало и среда,
на всеки миг цвета да разпозна —
като в дъгата. Искам го сега!

Когато телефонът не звъни

Когато телефонът не звъни
и ден след ден загубват своя смисъл,
приятелите почваш да броиш
с очакване сред делника улисан,
че важните им срещи имат край,
а внуците най-после ще пораснат,
че пазим клетвата от младостта
и още споменът не е угаснал.
Дали са здрави, трябва ли им лек?
Поне да вдигне някой телефона...
По дяволите модният ни век,
един за всички, оседлавай коня!

Незавършените изречения

Страхувам се от изречения без край,
в тях болката е още по-голяма.
„Баща ти... Неочаквано... Не си сама...“
Не, многоточия не проумявам.

Светът загубва своята завършеност,
когато се изправиш в миг пред края,
незнаещ как началото да върнеш.
Сама съм в мъката. Без запетая.

Старите чаркове

Не е за вярване, но вещи стари
обслужват още моя скромен дом.
Часовникът след малко ще удари,
кутия ще отрони нежен стон.

Те помнят мило първата заплата
и заемите ми от младостта,
въздишки пред витрината позната,
цената на постигната мечта.

Сега безспорно е съвсем възможно
да ги сменя и в новия дизайн
да виждам пътя си с успех заможен.
Но искам ли наистина това?

Как без фунията на грамофона
и скърцащата мелничка с кафе
мелодията им ще ми напомня
истории за стари родове?

И аз поскърцвам, но все още тракат
износените чаркове у мен.
Не мога да ги хвърля на боклука.
Така ще е до сетния ми ден.

Първообраз

Косите ми са още мокри от вълните,
а слънцето не е попило мойта риза...
Септември бързо между пръстите излита
като изпуснат пясък в танц и плен на бриза.

В досадно чакане на зимата да свърши,
ще крия в топъл спомен страха си с леден дъх.
Сезоните различно смисъла ми връщат,
през лятото живея със своя образ пръв.

Не си отивай, лято, до късно остани,
с теб чувствам младостта си, летеж и висини.
Животът ни е кратък, но в дългите ти дни
отново се превръща в надежда и мечти.

Времето на поета

Спомен за пишещата машина

Ръцете ме болят от удар подир удар
като туптене на задъхано сърце.
Не помня вече откога започнах будна,
унесена пропуснах целия си ден.

Дано сега не свърши лентата с мастило
или машината да се повреди пак...
Тя важна част от мен е станала приживе,
без нея как да продължа, да сложа знак?

Очите се премрежват от умора сладка,
сковала раменете и дъха без звук,
че всеки ред е мълния през мен самата.
Кой казва, че това е „само умствен труд“!

Със старата, любима пишеща машина
не можеш да поправиш и изтриеш в миг,
от думите да се откажеш, да се скриеш,
с натискане на „мишката“ и лесен „клик“.

Преди да го напишеш още, ясно знаеш
какво си мислил и защо реши така.
Щом върху листовете вече го изкажеш —
като в живота — няма връщане назад.

Концертна зала

Артистите се движат предпазливо
покрай импровизираната сцена.
Работниците идват шумно, живо,
сред цеха после спират се смутено.
Праха неволно трият от лицата,
прикриват с длан петната омаслени,
изпускат каските си на земята,
не могат мястото си да заемат.
Очакваха поредните закани
за срокове на пуска позабавен,
а то било концерт, и без покани —
за празника, пак в грижите забравен...
Разнасят се любимите им песни.
„Не е ли Данчето? За нас ще пеят
в цеха! И другите са все известни...“
Шумът утихва, а лицата греят.
Желае всеки публика такава —
без позата надменна и суетна.
С възлнение човешко празник става
и цехът като скъпа зала светна.

Времето на поета

Той се ражда, когато няма място за него.
Непредвиден, нечакан. С неразбрани мечти
и опасни постъпки, а лицето му бледо
сякаш всички изгаря с безпощадни очи.

Той си тръгва без време, ненамерил покоя.
Непризнат, заклеямен. Сам си тръгва накрая
след заплахи, обиди... Много често герой е.
Кой виновните днес без следи ще познае!

Даже още се чудят той жена ли е, мъж ли,
псевдонимът говори вместо него сега.
Неудобен, смущаващ. Като свредел за съвест.
И мъдрец, и детински – победил възрастта.

После някой се сеща, суетата си търси
нова мода, забава и кумири безчет.
Неизвестен, забравен. Той без дати и кръст е,
само с длъжност едничка – непокорен поет.

И такъв ще остане, всяко време дочакал.
Казал нашите мисли, духа ни въздигнал.
Вечен, истински. Обща тежка мъка изплакал,
до възторга високо със словото стигнал.

Харамийска жалба

Да беше билка отровна –
болката да си превързвам,
да беше рана любовна –
заникъде да не бързам.

А то е китка моминска,
а то е удар от сабя,
ех, ти, съдба харамийска,
умирам сякаш съм в рая.

Не стигна време за обич,
не стигна и за омраза,
мяра за мяра – да мога
поне стиха да опазя.

Лъжовен свят

Нетрайното „днес“ ще осъмне във „вчера“.
Незнайното „утре“ е тайна за кратко.
Къде и кога мога да те намеря?
„Лъжовен свят...“ – казваше някога татко.

Живея с измислени образи в книги,
с тях раснах, въздишах и още ги следвам.
Не срещам достойни за техния пример,
а присмех: „Това е животът, не сцена!“

Загубих завинаги близките хора,
били ли са те – няма спомен реален.
Понякога искам да бъда в по-сродна
епоха, друг свят, но за мен разбираем.

Когато и моето време привърши,
какво ще остане от мене тогава?
Предмети, енергия, смисълът същи?
Лъжовен свят... в земната вечност реална.

Под властта на красотата

Маститият поет обича красотата –
мелодия от рими в душата му звучи,
сияние небесно грее над главата,
тъй сладко заслепява и разум, и очи...
Нали творец е, под властта на красотата!

Забравил ранния си бунт, обида, болка,
когато никак не попадаше в ракурса,
той днес ще награди красивата девойка
и ще пожертва талантливите в конкурса...
Нали е жури, под властта на красотата!

Тъмна сила

Сега съм наранена, не харесвам
словата от душата ми сломена.
Щом тъмна сила сляпо в нея шества,
не е поезията вдъхновена.
Оставям стиховете да ме стигнат,
да ме разтърсят, да ме задушават.
Ако мълча и истината крия,
не съм поет за никого тогава.

Есенен флирт

Все още сме в прегръдката на лято,
но вече ни ухажва есента –
събира птиците в прощално ято,
намята ни на ранина с мъгла.

Щом дойде, въздухът ще замирише
на младо вино и на плодове,
дърветата ще изрисува свише
с червени и златисти цветове.

Ще пофлиртува тайно с летни дни,
ще ги допусне в своите покои,
ще гледа циганските им игри
от трона си висок, все по-безспорен.

Отдавна посевите е приспала
и чака снежната им пелена.
А ние сме в прегръдката на шала,
заслушани в концерта на дъжда.

Къде ли се е скрил в студа щурецът,
огласял тишината досега?
Знам сигурното място за певеца –
да презимува в моята душа.

Моята истина

Време е, време за моята истина,
тя ще остане на стража след мен.
Име и чест да опази единствено,
в друго наследство не вярвам и ден.
Нека говорят каквото си искат.
Само с откритост ще бъда разбран.
Моите книги са моята истина,
знак за живота ми непремълчан.

Съдържание

ПРИТЧИ

Вратата на тайните	7
Обличане на голата истина	8
Невинност	9
Гладиаторски игри	10
Клада от думи	11
Изгубени в прехода	12
Ангел-пазител	13
Задушница	14
Вечното маслиново дърво	15
Броеница	16
Страстната седмица	17

НЕЖНА БРОНЯ

Пазителка на ключа	21
Белези	22
За майките смъртта е невъзможна	23
Без давност	24
Нежна броня	25
Започват новините	26

Изкуствени сълзи	27
В парка	28
Една свещичка време	29
Родословна гора	30
Такт 7/8	31
Колективен имунитет	32

СЕЗОНИ

Витрина	35
Избяга лятото	36
Изповедник на дъжда	37
Диво вино	38
Клетва	39
Сезони	40
Идалго	41
Сърце на стъклото	42
Разтопен сладолед	43
Червената рокля	44

ПЪРВООБРАЗ

Автопортрет от късния период	47
Мирис на липи	48
Болката	49

Онази част от мен	50
По действителен случай	51
Щастливият край	52
Когато телефонът не звъни	53
Незавършените изречения	54
Старите чаркове	55
Първообраз	56

ВРЕМЕТО НА ПОЕТА

Спомен за пишещата машина	59
Концертна зала	60
Времето на поета	61
Харамийска жалба	62
Лъжовен свят	63
Под властта на красотата	64
Тъмна сила	65
Есенен флирт	66
Моята истина	67

Петя Пейчева

КЛАДА ОТ ДУМИ

*Българска
Първо издание*

Фотографии Красимир Стоичков
Предпечатна подготовка Митко Ганев

Формат 84×108/32
Печатни коли 4,5

Издателство „Пропелер“
София, тел. 02/978 32 21, 0888 495 688
Печат „Диджитал Принт Експрес“, София